

Z moci úřední

Příběh z časů první republiky mi vyprávěl sám jeho protagonista, řečený kapitán Korkorán. Skutečná příjmení je však zdvořilé zamlčet. Jeho děd z matčiny strany přišel se svou manželkou na sklonku 19. století z Uher na Slovensko za prací. Měli dvě dcery. Starší Alžběta svůj původ nezapřela ani půvaby, ani svou horkou krví. Vdala se však velmi nešťastně, její muž Zoltán hodně pil. Za těch několik let, než od něho Alžběta utekla, se jim žádné dítě nenarodilo. Vlastně tomu byla ráda, ale zůstaly v ní rozpaky, jestli není chyba na její straně. Nebyla.

Srdce krásné a ohnivé Maďarčky si získal Karel, který sem z Čech přišel také za prací. Po necelých dvou letech soužití se jim narodil chlapec. Dostal jméno po otci, ale ouha ..., Alžběta nebyla rozvedená. Z moci úřední byl tedy v chlapcově křestním listě zapsán jako otec její manžel, o kterém nikdo neměl ani potuchy, kde a jak žije. Karlík vyrůstal v poklidném rodinném prostředí a rád se potuloval v přístavu. Na svého tátu, co pracoval na obřím přístavním jeřábu, byl jaksepatří pyšný. Vody Dunaje a velké lodi chlapci záhy učarovaly a měly se stát jeho osudem. Jen tátovo příjmení neměl.

To se mělo změnit ještě dříve, než začal chodit do školy. Jednoho dne došel soudní přípis k jednání o pozůstalosti a tu se Alžběta dozvěděla, že je ve svých šestadvaceti letech vdovou. O dva roky starší Zoltán údajně doplatil na alkohol, ale po dalších detailech už Alžběta nepátrala.

Takže nic nestálo v cestě jejímu novému sňatku. Karlíkův tatínek žádal pro syna o změnu příjmení. Ukázalo se, že to není jen tak a zcela paradoxně musel požádat o adopci svého vlastního potomka. Krátce před německou okupací se rodina přestěhovala do Čech a tak šestiletý Karlík začal chodit už do české školy. Maďarsky sice rozuměl dobře, ale doma se pak mluvilo jenom česky.

Karel (*1933) se skutečně stal námořníkem a celý svůj produktivní věk strávil ve službách Československé plavby labskooderské. Jeho autentická fotografie byla pořizena v roce 1956. Dnes (2010) dokončuje stavbu vlastní malé jachty a chystá se na závod o Modrou vlajku. Skončím větou, kterou Karel své vyprávění začal: "Můj táta byl můj táta, ale aby mohl být můj táta, musel si mě adoptovat ..."